

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

מחמאות ללא הגבלה

נושא המחמאות הוא נושא רגיש וטעון. אנו צריכים להבין עד כמה הן חשובות לחיזוק הזוגיות, וכמה זה קריטי והרסני כאשר הן חסרות. יש לדעת שנתנת המחמאות או הגבלתן הוא דבר שאפשר להגדירו כיפיקוח נפש או 'הצלת נפשות'. וכתב הסטייפלר: '...כידוע, עיקר תקוות האשה בעולמה היא, שיהא לה בעל האוהב אותה... וכשהיא רואה שזה אינו, כמעט שקרוב לפקוח נפש מרוב צער ויגון על היותה גלמודה כאלמנות חיות'.
למה לבעל קשה להרבות בפרגון ומחמאות. האיש מטבעו יותר חיצוני, הוא שכלי יותר ופחות רגשן, וזו הסיבה שקשה לו להחמיא. הוא מסתפק באמירת מחמאות בודדות, וכבר נדמה לו שהוא אמר הרבה יותר ממה שצריך. הוא גם לא מבין למה זה כל כך קריטי אצלה, כי מבחינתו לפעמים הדבר מיותר. ולכן גברת, אל תכעסי עליו, תביני שזה קשה לו, כי הוא בנוי אחרת. מכל מקום, בעל יקר, אין לך פטור ממחמאות! עליך לדעת שהצורך שלה לקבל מחמאות נובע מהצורך לקבל ממך אישור על העזרה שהיא מגישה לך. לכן, עליך להחמיא ולפרגן ללא גבול. תאמר לה הרבה פעמים במשך היום: 'אני אוהב אותך!'. אפילו שנמאס לך לומר, לה לא נמאס לשמוע... ולא רק 'אני אוהב אותך', אלא גם לומר לה: את יפה, חכמה, נפלאה, מקסימה, זריזה, נהדרת. יש לתת לה מחמאות על האופי שלה, על ההופעה החיצונית, וגם על המיוחדות שבה, שכן אמרו חז"ל: 'חן אשה על בעלה'. כל בעל מוצא באשתו משהו מיוחד שאין באף אשה בעולם, ואת זה היא רוצה לשמוע. כתוב בזוהר שבעל צריך להחמיא לאשתו ולומר לה: 'כל הנשים לידך כמו קוף ליד בן אדם'. הוא אמר לה: אשתי, כל הנשים בעולם נראות כמו קופות עם בננה לידך! והיא אמרה לו: אני לא מאמינה לך... את לא מאמינה לי? הוא שאל, ולקח אותה לסופרמרקט. בסופרמרקט, הוא הצביע על הקופאיות ואמר לה: תסתכלי, מה כתוב מעל הראש שלה?... קופה 1, קופה 2, קופה 3... 9 קופות יושבות מולך ואת לא מרגישה?? ובפינה יושבת הקופה הראשית... ובבני ברק יש כבר את קופת העיר... והיא אומרת לו: הפעם ממש הגזמת, אתה אוהב להגזים... ולעצמה היא אומרת: יש משהו במה שהוא אומר...

פרשת השבוע

חג שבועות

פעם אחת בהיסטוריה התגלה הבורא לברואיו, במעמד הר סיני. היה זה לפני כ- 3300 שנה.
במעמד זה נמסרו לעם ישראל כל ההוראות והחוקים לחיים טובים ומאושרים. עשרת הדברות נאמרו במעמד אדיר זה שהם למעשה תמצית המצוות שבין אדם לחברו.
כשאדם נושא אשה הוא מתברך בשבע ברכות מתחת לחופה. ברכה האחרונה אנו אומרים "... אשר ברא ששון ושמחה, חתן וכלה, גילה רינה, דיצה וחדוה, אהבה ואחוה, ושלום ורעות." אם נספור את מילות השמחה הכתובות בברכה זו נגלה שישנם עשר לשונות של שמחה: ששון, שמחה, גילה, רינה, דיצה, חדוה, אהבה, אחווה, שלום, רעות - בדיוק 10. אמרו חז"ל שמילים אלו מכוונות כנגד 10 הדברות.
נתבונן בשתי הדברות הראשונות: "אנכי ה' א-לוהיך...", "לא יהיה לך א-לוהים אחרים..." שתי דברות הללו מתמקדים ביחוד ה', כלומר הוא מנהל את העולם ואין אלוהים אחר זולתו. אין שום כח נוסף שמשגיח ומטפל בכל העולמות. דבר זה מקביל למילים: ששון ושמחה.
וכל כך למה? לפעמים קורה שאיש מתחתן ולאחר החתונה הוא מתחרט וחושב שזה לא הזיווג שלו.
וכן גם האשה יש לה את ההרגשה שאם היתה מתחתנת עם הראשון שיצאה איתו החיים שלה היו נראים אחרת. הרגשות מעין אלו מלוות זוגות רבים במהלך כל חיי הנישואין ולכן הם לא שמחים ומרגישים פספוס. אם אדם חושב שקנה מקח רע מהשוק, הוא לא ייהנה ממנו. לכן המילים: ששון ושמחה. מכוונים כנגד "אנכי ה' ו"לא יהיה לך".
נא לדעת קוראים יקרים, ברגע שהתחתנו היתה כאן התערבות של הבורא. לא במקרה אנו נשואים כפי שזה. יש בזווך הזה השגחה מתחילה ועד סוף, וממילא אין פספוסים.
כשאדם שם לב לעובדה זו הוא צריך להתמלא בתחושת סיפוק שהוא הושג ע"י הבורא, והוא צריך להתמלא בתחושת בטחון שעם אשה זו אני צריך להסתדר, ועם בעל זה אני צריכה לחיות, ואם זו החלטת הבורא, אין יותר טוב ומוצלח מזה.
בברכת שבת שלום וחג שמח אבנר קזואס

טיפש הגיע לנופש בבית מלון, ושוכר חדר כשקיבל את המפתח פנה לעבר החדר וצועק לעבר פקיד הקבלה במלון: "מה זה, בחדר הזה אין חלון, אין שירותים, אין מקלחת, אין פה כלום!?"
"אדוניי, משיב הפקיד, "זו המעלית!"

בדיחה

"אל תספר לאלוקים כמה הצרות שלך גדולות,
ספר לצרות שלך כמה אלוקים גדול"

פתגם השבוע

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה למייל: betenuh@gmail.com

כוחו של דיבור

פעמים רבות אין אנו מבינים, מה הכוח שבדיבור ועד כמה מספר מילים יכולות לשנות מציאות, ולעיתים אף משפיעות לדורות. להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו על כך. לא בכדי אמרו רבותינו: 'מוות וחיים- ביד הלשון' וכן 'מחיה מתים במאמרו'. בכוח הדיבור אנחנו עלולים לגרום נזק בלתי הפיך לאדם או לחילופין להציל את האדם רוחנית כפי שמובא בסיפור המופלא הבא:

מדובר בבחור, שמדי לילה היה מפשפש בין חפציהם של חבריו, ובלאט, כשאיש לא היה מודע למעשיו הנוראיים, היה מבצע את זממו. הוא היה גונב. מספר דקות לאחר מכן הוא היה נרגע. נראה, שאיש לא רואה אותו, ואף אחד לא יודע ממעשיו.

הוא הרגיש את הכאב הצורב של חבריו, כאשר הם נדהמים לגלות, איך שחפץ יקר ערך נגנב מהם. בנימים החבויים שבלבו היה כואב את כאבם, אבל הוא לא הצליח להתגבר על היצר הרע שלו. הוא פשוט הלך שולל אחרי דחפיו הרעים ללא יכולת לעמוד מולם.

נושא הגניבות הפך לשיחת היום בין בחורי הישיבה. מידי יום הצטרף אומלל חדש למעגל המתוסכלים, והבחורים הרבו להגיש את תלונותיהם אל צוות הישיבה.

הללו כמובן שהבטיחו לשים את היד על הגנב, ולפתור אחת ולתמיד את התופעה הבלתי נסבלת. עד שיום אחד הגנב נתפס. המשגיח הודיע לבחורים, כי את זהותו של הגנב הוא בשום אופן אינו מוכן לגלות.

אבל בימים הקרובים הוא יחזיר לכל הבחורים את החפצים הגנובים. את הכסף שהוא גנב, הוא בזבז, ולכן הוא יחזיר אותו בתשלומים.

אבל מבחורים סקרנים אי אפשר להסתיר בקלות מידע כל כך מסקרן, ומצירוף עובדות, בד בבד עם קישור חלקי משפטים שהם הצליחו לשמוע מפה ומשם, הבחורים עלו על הגנב.

מאותו רגע הוא הפך להיות "הבחור שגנב". הבחורים החלו לרדוף אותו ולפצוע את נשמתו, הם החליטו לרמוס אותו עד טיפת דמו האחרונה.

אומנם הוא לא היה 'טלית שכולה תכלת', אומנם הוא עשה מעשים קשים, אבל העונש שהבחורים הענישו אותו היה רמיסה מוחלטת

"הלב שלי נקרע" סיפר יהודי שלמד באותה ישיבה באותה תקופה. לא יכולתי לראות, איך הבחור הזה פשוט הופך להיות למרמס.

"ידעתי, שבאמת הוא הגנב. כיוון שממני הוא גם גנב מצלמה יקרה.

לא שהיה מותר אצלנו בישיבה להחזיק מצלמה, רק שזה היה לפני ימי חנוכה, שבו נהגו בישיבה שבה למדתי, לנסוע לירושלים כדי להשתתף ב'הדלקת הנרות' במעון קודשו של מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל."

"לאחר ההדלקה הייתה לנו הזדמנות נדירה להיכנס ולהתברך מפיו. בימים אלו אישרו רבני הישיבה להחזיק מצלמה כדי לצלם את כל המעמד מלא ההוד."

"עם המצלמה הזו שהוא גנב, הוא הספיק לצלם כמה 'תמונות משפחתיות', ומבלי משים הוא מסר לי את המצלמה עם אותן התמונות."

"נוכחתי לדעת, שהשערת הבחורים היא אכן נכונה, והבחור ה'חשוד' הוא אכן הגנב. למעשה, מבין הבחורים, אני הייתי היחיד, שידעתי בוודאות את זהותו של הגנב."

"הבנתי, שהבחורים לא רק הגזימו בגור הדין' שהם ביצעו באותו בחור, אלא שהם כבר חיפשו לנקום בו והשפילו את אותו בחור במילים, שאי אפשר להעלות על הדעת, ובכל מקום שראו אותו עשו בו שפטים."

"החלטתי לעשות מעשה. נעמדתי על ה'בימה' שבמרכז בית המדרש, וכשהשתררה דממה, אמרתי בדרמטיות: "אני יודע בוודאות מיהו הגנב."

כמובן שכל הבחורים הקשיבו במתח, הם רצו לקבל מידע וודאי על זהות הגנב, ואז אמרתי: "הגנב לקח לי מהארון את המצלמה, וכעת כשהוא החזיר לי אותה, אני רואה את התמונות, שהוא צילם במשך הזמן, שהמצלמה הייתה ברשותו, יש שם תמונות של בני משפחתי."

וכאן סיימתי את דבריי: "אני רוצה לומר לכם בוודאות, שההתעללות שלנו בבחור, שאנו חושדים בו שהוא הגנב היא התעללות שווא". כמובן שבעקבות דבריי הבחורים הפסיקו במעשיהם, ואף חלקם ניגשו לאותו בחור וביקשו ממנו סליחה."

חמש שנים חלפו מאותו מאורע!

"באחד הימים פגשתי את אותו בחור, ואז הוא אמר לי: 'אני רוצה לומר לך שבאותם ימים שבהם עברתי את אותם השפלות, הבנתי, שעולמי היהודי חרב עלי'."

'דע לך, שכבר עמדתי רגע לפני עזיבת הישיבה ועזיבת היהדות. לא יכולתי לסבול את ההערות הפוגעניות של הסביבה!'

המילים שלך הצילו אותי. על אותן שגיאות קשות שעשיתי, אני ודאי לא אחזור, מה שכן עליך לדעת. המילים שלך הצילו דורות!..."

(עין חמד)

שאל את הרב

לייעוץ באופן אישי עם הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להתקשר בימים ג' וד' בין השעות 14:30-15:30

1599-59-59-39

להזמנת הרב להרצאות וכנסים

ניתן ליצור קשר בטלפון

1599-59-59-39

